

RODE HOND OF EEN NIEUWE ZIEKTE?

Het ziektebeeld, door prof. VAN GILSE beschreven (*N. T. v. G.* 94, blz. 2504), komt nu ook in Haarlem en omgeving bij zuigelingen en jonge kinderen epidemisch voor. ZAHORSKY beschreef het in 1913 onder de misleidende naam van „roseola infantum”, VEEDER en HEMPELMANN in 1921 onder de thans gebruikelijke naam van „exanthema subitum”. Nieuw is het beeld niet; deze onschuldige kinderziekte komt zelfs vrij veelvuldig voor. De kinderen zijn gedurende een paar dagen onlekker of ziek, daarna ontstaat er een vluchtig, vrij uitgebreid, bleekrood, kleinvlekkig exantheem en is het kind gelijktijdig weer hersteld. Waarschijnlijk geeft de ziekte een blijvende specifieke immuniteit. Misschien komen ook atypische vormen voor, daar oudere kinderen en volwassenen in het gezin vrij blijven. Voor de diagnose zijn de volgende punten van belang:

- 1e. Uitsluitend zuigelingen en kinderen tot 2 of 3 jaar worden ziek.
- 2e. In het bloed komen geen pathologische eenkernige cellen voor; er is een leucopenie met relatieve lymphocytose.
- 3e. Er zijn geen klierzwellingen achter in de nek.
- 4e. Het steeds kenmerkende beloop.

De diagnose van de gevreesde rode hond wordt te vaak lichtvaardig gesteld, mede door onbekendheid met het besproken ziektebeeld.

Haarlem, 27 Augustus 1950

W. M. NAESSENS

„DE DOOLHOF DER PSYCHOTECHNIEK”

In het *N. T. v. G.* van 19 Augustus 1950, blz. 2440—2441 schrijft prof. dr. J. J. VAN LOGHEM onder het hoofd „Onvolledig psychologisch onderzoek” over de ondervinding van een 36-jarige man, opgedaan bij vijf psychotechnische instituten.

Bedoelde reportage heeft mij slechts versterkt in de mening, die ik mij geleidelijk reeds over deze instituten had gevormd, namelijk dat de toegepaste psychotechnische onderzoeksmethodes nog te gebrekkig zijn, om veel waarde te hechten aan hun resultaten, en vooral niet die, m.i. *sterk overdreven* betekenis, welke helaas vele instellingen (van de Staat of particulieren) er aan toekennen. De bloei dier instituten is naar mijn mening te danken aan een ziekelijke navolging van een Amerikaanse modegril, én aan het feit, dat de psychotechniek een zeer goede „living” waarborgt, dank zij de buitengewoon hoge honoraria, die gevraagd worden door deze op „zeer commerciële basis” gefundeerde instituten.

Ten slotte kan ik de qualificatie van de proefpersoon door prof. VAN LOGHEM als een „niet bona fide cliënt” niet billijken. Ik veronderstel, dat prof. VAN LOGHEM tot deze bewering gekomen is, doordat „de proefpersoon geweigerd heeft zich over zijn heden en verleden uit te laten”.

Ik denk daar geheel anders over: allereerst heeft de proefpersoon dat als een *conditio sine qua non* gesteld, vóór hij zich aan een onderzoek wenste te onderwerpen, en ten tweede hebben *alle* onderzoekers zich bij die eis neergelegd. Voorts is het toch in Nederland nog niemand verboden en niet laak- of strafbaar, een ondergaan onderzoek te (doen) publiceren, mits zo’n verslag niet met de waarheid of met de goede zeden in strijd is! Ik heb de indruk gekregen, dat de reportage (gezien de vele bijzonderheden) nauwkeurig en der waarheid getrouw de gang van zaken heeft weergegeven, en ik ben overtuigd, dat de adviezen letterlijk zijn afgedrukt. Aangezien verder de proefpersoon zich met grote ernst en nauwkeurigheid aan al die onderzoekingen heeft onderworpen, zich nooit luchtigjes daarvan heeft afgemaakt, „de vijf verschillende tests wel degelijk met grote ernst opvatte, als gold het een werkelijke sollicitatie”, zich dus als „cliënt” alleen bezondigd heeft aan die éne bepaalde weigering (aanvaard door de vijf onderzoekers!), kan er mijns inziens geen reden zijn om hem van „kwade trouw” te betichten!

's-Gravenhage, 20 Augustus 1950

J. HAGA